

immár. Befogadni, magához ölelni hajlandó minden apróságot, de semmit nem enged el többé.”

MOLNÁR FERENC

EMLÉKSZAVAK . . . *

Lenéztétek a nagy szavakat, a pátoszt és az érzelmességet; — ki merjem-e mondani hát, hogy mélyen megrendülve állok itt s szememből kicsordulni készül a könny. A nagy szavak azonban, s talán a könny is a részvét olcsó megnyilatkozásai lennének . . . A koszorú, amit elhelyezünk most, szintén egyszerű jelkép lehet csupán, a sorsotokról, egész életművekről való komoly meditáció jelképe. Ha nem így lenne, joggal szemünkre vethetnétek, hogy „Csak a vak Megszokás, a süket Hivatal hozza koszorúit . . .”

Életművekről tegnap hosszan elgondolkoztunk már s amit hallottunk, a jövőben bizonyára tovább gazdagodik; kell is, hogy gazdagodjék, hiszen még sok adósságunk van irántatok. Itt most leginkább mégis arcvonásaitok, gesztusaitok elevenednek fel egykori barátaitok emlékezetéből. Bizonyára nemcsak magamról beszélek, amikor elmondom, hogy már ragyogó ifjúságotokban tanítóink, mestereink voltakot és olyan világokat nyitottatok meg nekünk, ahová nélkületek csak nehezen jutottunk volna el, és akkor is csak a Ti felejtethetlen varázsotok élménye nélkül. És nemcsak magamról beszélek, amikor elmondom, hogy még pályakezdésünk apró, hétköznapi gondjaiban is a jóbarát, az idősebb testvér szeretetével vettetek körül bennünket, akkori legfiatalabbakat.

Ó, hol is vannak már a Szerb Antalnál töltött délutánok, az okos és tiszteletlen viták az árnyas fák alatt?

Ó, hol is van az a kedves mozdulat, amivel Halász Gábor egy-egy új könyv címét írta fel nekünk, régi könyvtár cédulákra és kedvesen vigasztalt: nem baj, hogy még nem ismerjük . . .

És hol vannak azok az esték Bálint Györgynél, amikor a fekete-káv éze hamarosan egy politikai szeminárium indulataival olvadt össze.

Hol vagy Kerecsényi Dezső, tiszta szíveddel, amely nem bírta elviselni a legjobb barátaira zúdult szörnyűségeket?

* Elhangzott a Magyar Irodalomtörténeti Társaság vándorgyűlési résztvevőivel a mártírok emlékművénél rendezett koszorúzáson — Balf, 1970. május 30.

Hol vagy drága Miklós? Tenálad

Verssorok úsztak a lámpák fénye körül, ragyogó, zöld
jelzők ringtak a metrum tajtékos taraján . . .

És hol vannak a többiek, a még fiatalabbak, a kezdők, az ismeretlenek, akik csak néhány sort írhattak le . . .

Egy ősrégi halotti szertartás azért imádkozik, hogy örök világosság fényeskedjék halottainknak. Nekünk azt, a földi, emberi fényt, a humánumnak azt a fényét kell ápolnunk, őriznünk, ami életetekből, barátságotokból, műveitekből árad felénk.

A meddő gyász szavai helyett azzal a fogadalommal helyezem tehát el Társaságunk koszorúját, az Irodalomtudományi Társaság egykori tagjainak nevében is, hogy őrizni fogjuk ezt a fényt, amelyet ma már vitathatatlanul egy nagy örökség fényének tekinthetünk, és mindent elkövetünk azért, hogy soha, sehol, senkivel se ismétlődhessék meg kegyetlen sorsotok!

BARÓTI DEZSŐ